

"Mənə söz vermişdi ki, gələcək"

Şəhidin həyat yoldaşı: "O, sözünə sadıq insan idi, ona görə ölümünə inanmırdım"

oxudu. Onun əmrini Qazax rayonunun Kəngərli kəndinə verdilər. Zahir Aprel döyüşlərində iştirak etmişdi, medal, tərifnamə ilə təltif olunmuşdu. 2016-cı ilin sonunda müqaviləsi bitəndən sonra hərbi xidmətdən tərxis olundu. 3 il Bakıda tikintidə işlədi. Yenidən hərbi işə qayıtmaq istəyirdi, qayıtdı da. Gizirlik kursunda oxudu, imtahanlardan keçdi, 2020-ci ilin iyulundan əmrini gözləyirdi. Sentyabrın 29-da Bakıda öz işində idi. Zəng vurub dedi ki, əmrim gəlib. Sentyabrın 30-da evə gəldi. İki gecəlik qonağımız oldu. Ailəsini mənə əmanət edib Ağcabədiyə yollandı. Hər gün Zahirlə danışırıdım. Noyabrın 2-dək əlaqə saxlayırıdım. Sonra Zahirədən zəng gəlmədi. Həmin vaxtlar iki dəfə yuxuma girdi. Birinci dəfə gördüm ki, Zahir gəlib evin küncündə dayanıb, çağırıram cavab vermir, yanıma gəlmir. Ona yaxınlaşırım, yox olur. Bir dəfə də gördüm ki, həyəte gəlib, ancaq evə girmir. Başında yarası var, ağlayır...Yuxular məni şübhəyə salsada, Zahirin ölə biləcəyini ağılıma gətirmirdim. Bayraqlı tabutda, böyük izdihamla evimə gələndə qədər onun ölümünü qəbul edə bilmirdim".

Bu sözlərdən sonra ana kövrəldi, qəhər boğdu və susdu.

Şəhidin bacısı Çinarə xanım qardaşını belə xatırlayır:

"Zahir məndən 2 yaş böyük idi, arxam-dayağım idi. Heyif ki, onu tez itirdik. Mənim onunla qədər xatirələrim var ki, istər uşaqlıq dövrü, istərsə də yeniyetməlik dövrü... Qardaşım bir yerdə oynayırdıq. Atam rəhmətə gedəndən o mənə həm də ata oldu. Həmişə çalışırdı ki, yaxşı qardaş olsun, hamıya örnək olsun. Mən onunla fəxr edirdim. Qürur duyurdum ki, mənim belə qardaşım var. Onunla bağlı arzularım yarımçıq qaldı. Qardaşım şəhid olana qədər şəhid sözünün nə mənə daşdığını tam dərk edə bilmirdim. Qardaşım öyrəndim şəhidliyin ən ali məqam olduğunu. 36 il ömür sürdü. Qısa, ancaq mənalı ömür. Ölümü də şərəfli oldu".

Çinarə xanım danışdıqca gözləri dolur, boşalırdı.

Düzdü, Zahir çox qısa yaşadı. Amma qəhrəmanlığı sayəsində qəlblərdə əbədiyyən yaşayaacaq.

Həyat yoldaşı Süranə xanım Zahirə birgə yarımçıq qalan arzularından danışır:

- Zahirə tanışlığımız təsadüfi olmuşdu. Dayısıgil bizə qonaq gəlmişdi. Tez-tez bizə, Ucarın Şilyan kəndinə gəlib gedirdilər. Bir gün bizə gələndə Zahirə də özləri ilə gətirmişdilər. Bir-iki gün sonra eşitdim ki, o məni bəyənib. Nə gizlədim, mən də onu bəyənmişdim.

2012-ci ilin oktyabrında evləndik. Bəzi çətinlikləri nəzərə almasaq, biz Zahirə çox xoşbəxt idik. O məni anlayan, arzu-istəklərimi nəzərə alan, diqqətli, qayğıkeş həyat yoldaşı idi. Çalışdı ki, maddi sıxıntımız olmasın. İmkani çatan qədər evin, uşaqların, mənim ehtiyaclarımızı təmin edirdi. Yeganə çətinliyimiz onun həmişə bizdən uzaqda olması idi. Uşaqlar atalarına həsrət qalırdılar. Hər gün telefonla danışırıdım. Zahirin ayda bir dəfə evə gəlmək imkanı olurdu.

"Çoxlu arzularımız vardı. Evimizi təmir etdirmək, uşaqlara dərs otağı düzəltməyə istəyirdik. Qismət olmadı"

Mən istəyirdim ki, uşaqlar hər gün oyananda atalarını bağlarının üstündə, süfrəyə oturanda, süfrənin başında görsünlər. Məktəbə ataları aparsın.

2016-cı ilin dekabrında müqaviləsi bitəndən sonra yalvardım ki, daha müqavilə bağlamasın. Daha ayrılıq istəmirdim. Bir müddət evimizdə oldu.

Özünə iş axtarırdı. Ancaq iş tapa bilmirdi. İşləmək üçün Bakıya getdi. 10 gündə bir dəfə evə gəlirdi. Yenidən hərbi işə qayıtmaq istəyirdi. Deyirdi ki, hərbiyə öyrəşmişəm.

Çoxlu arzularımız vardı. Bu il evimizi təmir etdirmək, uşaqlara dərs otağı düzəltməyə istəyirdik. Qismət olmadı. Aysun 2-ci sinifə, Samir hazırlığa gedirdi. Samirə kiçik toy etmək istəyirdik. Zahirin son gedışı gözümün qabağından getmir. Küçəmizin tını ilə gedəndə dönüb baxdı və getdi. Mənə söz vermişdi ki, gələcək. O, sözünə sadıq insan idi. Ona görə də ölümünə inanmırdım. Ümid edirdim ki, gələcək. Onu axtaranda Allaha yalvarırdım ki, sağ-salamat tapılsın. Nəşini mənə göstərmədilər. Ona görə də hələ də onun ölümünə inana bilmirəm. Tez-tez yuxumda görürəm ki, evimizə gəlir, mənə deyir ki, mən ölməmişəm, sonra bir az həyətdə gəzir, sonra da yox olur. 8 il birgə ailə həyatımız oldu. Zahir evdə çox olmasa da ondan hələ acı söz eşitməmişdim. Mən də son mənzilə yola salanda onun əziyyətini çəkmək istədim. Cənazesinin altına girdim, çiyimdəki yük ağır deyildi. Ürəyimdəki yük ağır idi. Tənhalıq yükü belimi bükdü.

Şəhidimizin həyat yoldaşının sözlərindən çox təsirlənmişdim. Süranə xanımın dediği kimi, mən də Zahir və Zahir kimi şəhid olanların ölümünə inanmıram. Onlar daim yaşayırlar, sadəcə görünmürlər. Bizim üstümüzdə yalnız bir vəzifə düşür. Unutmamaq. Gələcək nəsillərə ötürmək, onlara belə qəhrəmanları tanımaq borcumuzdur. Allah bütün şəhidlərimizə rəhmət eləsin!

Nigar İmanova

44 günlük Vətən müharibəsinin şəhidlərindən biri də Zahir Zakir oğlu Mehdiyevdir. Zahir 1984-cü il aprelin 27-də Kürdəmir rayonunun Qarabucaq kəndində doğulub. 1990-2001-ci illərdə Kürdəmir rayon Qarabucaq kənd tam orta məktəbində təhsil alıb. Zahir Mehdiyev 2002-2004-ci illərdə Azərbaycan Silahlı Qüvvələrinin sıralarında müddətli həqiqi hərbi xidmət qulluqçusu olub. Goranboy rayonunun Goran qəsəbəsində yerləşən "N" sayılı hərbi hissədə xidmət edib. 2010-cu ildən eyni hərbi birləşmədə "gizir" rütbəsində xidmət göstərmişdir. Qazax rayonunda yerləşən "N" sayılı hərbi hissədə xidmətini davam etdirib. 2016-cı ilin aprelin 2-dən 5-nə qədər davam edən Aprel döyüşlərində vuruşaraq fərqlənib.

Azərbaycan Ordusunun giziri olan Zahir Mehdiyev 2020-ci il sentyabrın 27-də Azərbaycan Silahlı Qüvvələri tərəfindən Ermənistan işğalı altında olan ərazilərin azad edilməsi və Azərbaycanın ərazi bütövlüyünün bərpa olunması üçün başlanan Vətən müharibəsi zamanı Fizuli və Xocavənd istiqamətində gedən döyüşlərdə savaşıb. Zahir Mehdiyev noyabrın 3-də Xocavənd döyüşləri zamanı şəhidlik zirvəsinə yüksəlib. Dekabrın 4-də Kürdəmir Şəhidlər Xiyabanında dəfn olunub.

Z.Mehdiyevin ailəsi ilə kiçik söhbət apardıq. Anası Sürəyya xanım, kiçik bacısı Çinarə, həyat yoldaşı Süranə xanım şəhidimiz haqqında danışdıqlar:

Anası Mehdiyeva Sürəyya:

"Zahir ilk övlədim, ilk sevincim idi. Uşaqlıqda Zahir bir az dəcəl olub. Müəllimləri hər valideyn iclasında deyirdilər ki, yaxşı uşaqdı, ancaq bir yerdə dayanmır.

Orta məktəbi bitirəndən sonra hərbi xidmətə getdi. Hər ay onu görməyə gedirdik. Pul vermək istəyirdik, götürmürdü. Əksinə, azacıq əsgər məvacibindən mənə pul verirdi. Zahir hərbi xidmətini tərifnamə ilə başa vurdu. Komandirindən, əsgər yoldaşlarından onun haqqında ancaq yaxşı sözlər eşidirdik. Ana-oğul bir-birimizə çox bağlı idik. Nə sözü olsa, mənə deyirdi. Əsgərlikdən qayıdıandan sonra evin bütün qayğılarını öz üzərinə götürdü. Atasını rəhmətə gedəndə Zahirin 25 yaşı vardı. Zahir gənc yaşında ailənin bütün yükünü çiyində daşıdı. Arxam, dayağım oldu.

Nə qazansaydı, evə verərdi. Uşaqlıqdan hər bə meyl vardı. Ona görə də gizirlik kursunda